

[Statsministeren]

de største storkonflikter, vi har været ude for i mange, mange år, ville være løbet af stabelen. Ganske enkelt: det er godt, den bliver undgået.

Med mellemrum kan man se i dagspressen, at nogen er optaget af folkestyrets problem. Forleden kunne vi i Jyllands-Posten læse en artikel, der beskrev, hvordan folkestyret trues af indre konflikter ikke blot i Danmark, men også i en lang række andre lande.

Derfor må jeg gentage det, vi har sagt så mange gange før: den økonomiske krise, vi er inde i, skal klares af demokratiet, og den kan ikke klares ved en enkel trylleformular, som nogen prøver på at bilde befolkningen ind. Der er tale om et arbejde, der skal gøres til stadighed, og det er et arbejde, der skal være præget af vilje til samarbejde.

Hvordan gøres det så i den konkrete situation? Ja, naturligvis først og fremmest ved, at regeringen finder frem til en løsning, en enighed politisk, og det er sket. For det andet ved, at det gøres på en sådan måde, at det ikke giver unødigt og for megen uro på det område, lovgivningen omfatter, altså arbejdsmarkedet.

Der er blevet sagt meget om, hvem der har vundet i de forhandlinger, der fandt sted, inden lovforslagene blev fremsat i folketinget. Herregud, det er jo ganske enkelt. En regering, der består af to partier, må naturligvis vise, at disse to partier kan være imødekommende og kan bøje sig mod hinanden, at de kan nå et resultat, og det har vi altså også nået.

Så er der nogle, der har sagt, at det har været gevaldigt længe, inden vi kom frem til et resultat. Må jeg i den forbindelse gøre opmærksom på, at mæglingsbestræbelserne på selve det private arbejdsmarked først sluttede den 13. marts og på det offentlige arbejdsmarked 5 dage senere, nemlig den 18. marts, og at der den 19. marts – nogle har kaldt det en blå mandag – opnåedes enighed imellem de to regeringspartier om et forslag til løsning af situationen.

Hr. Melchior har bebredt mig, at jeg i et radiointerview skulle have harceleret over, at Arbejdsgiverforeningen ligefrem klart havde udtalt, at en konflikt var nødvendig. Jeg mener ikke, at jeg harcelerede over det, men jeg har på den anden side udtalt en undren over, at begge parter på arbejdsmarkedet flere gan-

ge og meget bastant gav udtryk for, at der ikke var nogen anden vej, at det var nødvendigt – ordet »nødvendigt« er blevet brugt – med en konflikt. Jeg må, uden at det er at harcelere, sige, at det ikke normalt er det, Dansk Arbejdsgiverforening siger.

Det vigtigste, der er sket nu, er for det første, at storkonflikten er undgået. For det andet, at der er skabt en politisk-økonomisk løsning, som har mulighed for at skabe 2 års fred på arbejdsmarkedet. For det tredje, at denne indkomstpolitiske løsning lægger op til en indkomstudvikling i disse to år på et ganske stramt grundlag, og det er af de mange årsager, som der ofte er sagt noget om, simpelt hen nødvendigt.

I debatten i dag er det værd at bemærke, at både partierne til venstre for socialdemokratiet og i hvert fald nogle af partierne til højre – skal vi sige for venstre – faktisk er enige om, at denne løsning er for dyr, eller rettere det ene øjeblik siger, den er for dyr, det andet øjeblik siger, at den og den gruppe ikke har fået nok.

Det fremgik af de udtalelser, der kom fra flere af ordførerne her, og det er i denne situation også værd at bemærke, at der næsten er tale om en rød-sort koalition: selv om præmisserne og udgangspunkterne er meget forskellige, er det, som om de mere eller mindre trækker på samme hammel.

Hr. Ole Henriksen pegede på den kendsgerning, at det nu er tredje gang i træk, at der gribes ind fra regeringens side i forhold til overenskomsterne, og det er rigtigt. Men det er dog også her værd at notere sig, at det i 1975 skete med en stor indforståelse fra fagbevægelsens side, og at der i 1977 kom et mæglingsforslag ud til afstemning blandt medlemmerne i fagbevægelsen, et mæglingsforslag, som medlemmerne vedtog med et stort flertal. På den baggrund var det vel ikke så urimeligt og i hvert fald ikke i strid med fagbevægelsens interesser, at mæglingsforslaget blev ophøjet til lov. Så må det, som det også er blevet i dag, overlades til folketingets medlemmer at vurdere, om det indgreb, der nu laves, på baggrund af de faktiske økonomiske forhold og på baggrund af det, vi kalder den internationale krise, egentlig ikke også er en ordning, som der burde være stor forståelse for ude omkring, hvad jeg tror der er.